

בש"פ 2268/24 - פלונית, פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2268/24

לפני: כבוד השופט י' כשר

המבקשות: 1. פלונית
2. פלונית

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עמ"ת 34630-03-24 מיום 15.3.2024, שניתה על ידי השופטת ע' כהן

בשם המבקשות: מר XXXXX

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ע' כהן) מיום 15.3.2024, בהליך עמ"ת 34630-03-24. החלטתו של בית המשפט המחוזי ניתנה בערר שהגישה המדינה על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (ע' מורנו) מיום 14.3.2024, בהליך בשה"ת 56290-02-24, במסגרתה שוחררו המבקשות ממעצר, ללא תנאי וללא הגבלה.

רקע הדברים

1. ביום 15.1.2024 ניתן בעניין של המבקשות צו הרחקה במסגרת ה"ט 27183-01-24 בבית משפט השלום בפתח תקווה (השופט ג' לובינסקי זיו), לפי סעיף 4 לחוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001. הצו אסר על המבקשות, בין היתר, להימצא במרחק של פחות מ-50 מ' ממתחם "ONE בארות יצחק" שבקיבוץ בארות יצחק (להלן: המתחם). חרף זאת, המבקשות שבו במספר מועדים למתחם תוך הפרת הוראות הצו. בעקבות הפרות אלו נעצרו המבקשות מספר פעמים ושחררו בהחלטות שונות של בית משפט השלום. ביום 22.3.2024 נעצרו המבקשות פעם נוספת, ובהחלטתו של בית משפט השלום בפתח תקווה (השופט ט' ענר) מיום 23.2.2024 ב-מ"י 54261-02-24, נקבע כי המבקשות ישוחררו בתנאי של הפקדת ערבות. בהמשך לכך המבקשות אכן שוחררו, אולם זאת מבלי להפקיד ערבות כנדרש.

2. בתגובה להחלטת בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 23.2.2024, הגישה המדינה, ביום 25.2.2024, בקשה כי יורה בית המשפט על המשך התנאים המגבילים שנקבעו בהחלטה מיום 23.2.2024 (אשר, כאמור, לא מולאו על ידי המבקשות). ביום 29.2.2024 קבע בית משפט השלום (השופט א' סלטו), ב-בשה"ת 56290-02-24, כי אף שהמבקשות מפרות פעם אחר פעם את צו ההרחקה, שקלול נסיבות המקרה, ובכללן העובדה שלא נשקפת מהמבקשות מסוכנות לביטחונן של אדם או לביטחון הציבור, מביא למסקנה שאין מקומן של המבקשות בבית מעצר. משכך, ולאור העובדה שחיוכן של המבקשות בערבויות כספיות כתנאי לשחרורן יביא בפועל למעצרן (ככל הנראה מכיוון שאין ביכולתן לעמוד בחיוב להמצאת ערבויות), דחה בית המשפט את הבקשה לחייבן בערבויות כספיות והורה על שחרורן ללא כל תנאי. עם זאת, הורה בית המשפט לשירות בתי הסוהר להוביל את המבקשות, עוד באותו היום, לבדיקה פסיכיאטרית במרכז לבריאות הנפש, בבית החולים "גהה". המבקשות הגיעו לבדיקה אך עזבו מרצונן החופשי, בלא להשלים את הבדיקה.

3. אירועים אלו לא הרתיעו את המבקשות, והן חזרו והפרו את הצו אף לאחר שחרורן ממעצר בעקבות החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה מיום 23.2.2024, וזאת בימים 7.3.2024 ו-13.3.2024. משכך, הגישה המדינה בקשה לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, לעיון חוזר בהחלטת בית משפט השלום מיום 29.2.2024. ביום 14.3.2024 בית משפט השלום (השופט ע' מורנו) עיין בהחלטה נושא הבקשה ומצא כי אין מקום לשנותה, כך שהמבקשות שוחררו פעם נוספת, ללא תנאי.

4. המדינה מיאנה להשלים עם החלטת בית משפט השלום, והגישה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד ערר על ההחלטה בבקשה לעיון חוזר (עמ"ת 34630-03-24). בדיון שנערך בערר, ביום 15.3.2024, טענו המבקשות כי צו ההרחקה שהוצא כנגדן מפוברק, שהשופט שהוציאו קיבל עבורו שוחד, ומשלא הוזמנו לדיון הוא אינו חל עליהן או שאינו קיים. מנגד, טענה המשיבה (העוררת בבית המשפט המחוזי) כי לאור העובדה שהמבקשות נחקרו במשטרה, נעצרו והגיעו לדיונים בעניין מעצרן, ובכל המועדים הללו הובא לידיעתן קיומו של הצו, אין כל דופי במסירת הצו. בסופו של יום, קבע בית המשפט (השופט ע' כהן) כי חרף הקושי שמעוררות נסיבות העניין, הליך המעצר אינו הדרך לטפל בהפרת הצו. משכך, ומשלא נמצא כי נשקפת מצד המבקשות מסוכנות או שיש ביכולתן לעמוד בתנאי שחרור כלכליים, פסק בית המשפט המחוזי כי יש לדחות את ערר המשיבה ולשחרר את המבקשות ממעצר, ללא תנאי.

5. ביום 17.3.2024 הוגש הערר שלפניי, מטעם המבקשות (המיוצגות על ידי אביהן). יובהר כי המשיבה החליטה שלא להגיש בקשת רשות ערר על החלטת בית משפט המחוזי, על אף שהערר שהגישה נדחה.

בערר טוענות המבקשות שלל טענות שמרביתן אינן נוגעות באופן ישיר לעניין הנדון (על כך יורחב בהמשך).
דומה כי הטענה היחידה, הנוגעת לעניין, אשר ניתן לדלות מהבקשה, נוגעת לעצם הפנייתן של המבקשות לבדיקה פסיכיאטרית, על ידי בית משפט השלום, בהחלטתו מיום 29.2.2024.

דין והכרעה

6. לאחר עיון בבקשת רשות הערר על נספחיה, כמו גם בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

7. כלל יסוד הוא, כי הזכות לערור על פסק דין, או לבקש רשות לערור, אינה נתונה בידי מי שלא נפגע מפסק הדין אשר ביחס אליו מתבקש הערר (ע"א 761/85 ליפשיץ נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, ראשון-לציון, מו(1) 342, 347 (1991)). כלל זה חל בין אם העורר מהווה צד פורמלי להליך נשוא פסק הדין עליו מתבקש הערר ובין אם לאו (בג"ץ 188/96 צירינסקי נ' סגן נשיא בית-משפט השלום בחדרה השופט עמירם שרון, נב(3) 721, 729-730 (1998)). משכך, ככל שאין ביכולתו של המבקש רשות ערר להראות כי זכותו נפגעה על ידי פסק הדין נשוא בקשת רשות הערר, בקשתו תדחה.

8. בהחלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 15.3.2024, נשוא הבקשה, ערר המשיבה נדחה, ולא ניתן סעד כלשהו כנגד המשיבות. בנסיבות אלו, לא מוקנית למבקשות זכות ערר, שכן זכות זו אינה מוקנית, כאמור לעיל, למי שזכה בדין. משכך דינה של בקשת רשות הערר דן להידחות, וליתר דיוק, להידחות על הסף.

9. מעבר לצורך, יצוין כי גם לגוף העניין (מונח המערור קושי בנסיבות) דינה של הבקשה להידחות. הבקשה שלפניי, אשר נכתבה על ידי אביהן של המבקשות כמיצגן, נפרסת על פני 13 עמודים הכתובים בכתב יד, בהם נשטחו טענות שונות ומשונות, בדבר התנכלות של אישים בכירים ברשויות המדינה ובציבוריות הישראלית למבקשות ולמשפחתן, ובדבר מזימות קשר מצד מדינות זרות שמטרתן להשפיע על מדינת ישראל ועל אזרחיה. מן האמור עולה בבירור, כי תוכן המסמך אינו מתאים, ולו בריחוק, לעניין שנדון בבית המשפט המחוזי, ולא מתאים להתייחסות לגופו של עניין גם בבית משפט זה.

10. אשר לטענה היחידה שיתכן כי ניתן לדלות מן הבקשה שלפניי, זו העוסקת בהפניית המבקשות לבדיקה פסיכיאטרית על ידי בית משפט השלום בפתח תקווה - המבקשות לא הגישו על החלטה זו ערר לבית המשפט המחוזי, ומשכך אינן יכולות לבקש רשות לערור על כך לבית משפט זה. ההליך בבית המשפט קמא, כמתואר לעיל, התנהל אך ביחס לערר שהגישה המשיבה על עצם שחרורן של המבקשות ללא תנאי. יתרה מכך, משהבדיקה נערכה (באופן חלקי) ונסתיימה, מדובר במעשה עשוי, שבוצע ללא כפייה, כפי שעולה מהעובדה שהמבקשות עזבו את הבדיקה מרצונן החופשי. משכך, אין מקום לשמוע את טענות המבקשות לעניין זה, בהליך דנן, בגדרי בקשה לערור ב-"גלגול שלישי".

סיכומי של דבר: הבקשה למתן רשות לערר על החלטת בית משפט קמא נדחית.

ניתנה היום, י"ז באדר ב' התשפ"ד (27.3.2024).

שׁוֹפֵט
